

GÜLSEREN
BUDAYICIOĞLU

Camdaki
Kız



Roman



Dr. Gülseren Budayıcıoğlu, Ankara'da doğdu. TED Ankara Koleji'nden mezun olduktan sonra eğitimine Ankara Üniversitesi Tıp Fakóltesi'nde devam etti. Öğrenciliği sırasında, TRT televizyonlarında spikerlik ve sunuculuk yaptı. İhtisasını yaptığı Hacettepe Üniversitesi Psikiyatri bölümünde, on yıl da öğretim görevlisi olarak hizmet verdi. Yıllarca muayene hekimliği yaptıktan sonra, 2005'te Türkiye'nin ilk psikiyatri merkezi olan ve halen Ankara ve İstanbul'da hizmet veren Madalyon Psikiyatri Merkezi-Madalyon Klinik'i kurdu. *Madalyonun İçi*, *Günahın Üç Rengi*, *Hayata Dön* ve *Kral Kaybederse* kitaplarının da yazarı olan Budayıcıoğlu, televizyon dizileri *İstanbul Gelin*, *Dođduđun Ev Kaderindir*, *Masumlar Apartmanı*, *Kırmızı Oda* ve *Camdaki Kız*'in da eser sahibidir. Psikiyatri bilimini hikâye ve romanlar yoluyla insanlara ulaştırmaya devam eden Madalyon Klinik'in başkanı Gülseren Budayıcıoğlu iki çocuk annesidir.

www.facebook.com/drgbudayicioglu

www.twitter.com/drgbudayicioglu

drgbudayicioglu@madalyonklinik.com

Camdaki Kız

CAMDAKİ KIZ

Yazan: Gülseren Budayıcıoğlu

Editör: Neclâ Feroğlu

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2019

222. baskı (şömiizli-ciltli baskı) / Nisan 2021 / ISBN 978-605-09-8272-5

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: FeYZa Filiz

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Camdaki Kız

Gülseren Budayıcıoğlu

Dünya Kadınlar Günü'nde çıkan bu kitabı;
anne olup evlat yetiştiren, eş olup etrafa mutluluk saçan,
işçi olup memur olup çalışan, sağlığa, bilime, tekniğe katkı
yapan, sanata, edebiyata, müziğe bambaşka bir renk katan,
var olduğu günden beri dünyayı olduğundan
daha güzel yapan sevgili, şefkatli, merhametli tüm
dünya kadınlarına armağan ediyorum.

Teşekkür

Bu kitabın yazılmasında bana her zaman olduğu gibi sevgiyle, şefkatle destek veren sevgili çocuklarım Yağmur ve Hasan'a, sevgili kardeşlerim Yükselen ve Mustafa'ya, yazdığım her kitabı okuyup beni yönlendiren sevgili dostum M.K.D'ye, beni her konuda destekleyen sevgili Madalyon Psikiyatri Merkezi psikiyatrist ve psikologlarına, titiz çalışmalarını ve sevgi dolu yaklaşımıyla sevgili editörüm Neclâ Feroğlu'na ve kitabı en güzel şekilde çıkarmak için hiçbir fedakârlıktan kaçınmayan sevgili Doğan Kitap ailesine teşekkürlerimi sunarım.

Giriş

Sevgili okurlarım,

Bu kitapları yazmaya başladığım ilk zamanlarda, acaba bunlar okunacak mı, okuyanlar beni anlayacak mı, vermek istediğim mesajları alacak mı diye çok endişe etmiştim. Şimdi ise ben nasıl onları anladım, onlar da beni okudular ve anladılar diyorum.

Televizyonda yayınlanan ve benim yazdığım ve *Hayata Dön* adlı kitaptan uyarlanan *İstanbul Gelin* dizisinden aldığınız huzuru ve terapi sahnelerine gösterdiğiniz ilgiyi gördükçe, daha çok yazmam gerektiğini düşünüyorum.

Anlaşılmak, herkes gibi benim için de işte bu kadar güzel, bu kadar önemli ve değerli.

Belki de bu yüzden siz sevgili okurlarımla bir araya gelince kendimi en yakın dostlarımla arasındaymış gibi hissediyorum. Aramızda tarifi zor bir bağ oluştu. O enerjiyi siz benden alıyorsunuz, ben de sizden. Çok güzel, çok pozitif bir enerji bu... İki tarafa da çok iyi geliyor.

Özellikle KADER MOTİFİ kavramı, her birinizin çok ilgisini çekti. İnsanın kendi kaderi ve geleceğiyle ilgili bir şeyleri merak etmesi tabii ki çok doğal. Buna psikolojik fal da diyebiliriz. Özellikle biz kadınlar fala meraklıyızdır. Sevgili annem ben her kahve içtiğimde kahve falıma bakar ve çok güzel şeyler söylerdi bana.

Falda hep güzel şeyler çıkmaz, dediğinizi duyar gibiyim ama ben o güzel olmayan şeyleri de nasıl güzel yapacağımın peşine düştüm. Ancak size bunları öyle iyi anlatmalıyım ki, sizler de hayatınızı daha da güzelleştirebilir.

İşte bu son romandaki kahramanlarımız Nalan, Hayri, Türkân ve Laz kızının aşklarını, hayatlarını, başlarına gelenleri, daha doğrusu kader motiflerini okudukça, anladıkça, onların fallarında neler çıktığını, bunları değiştirip değiştiremediklerini gördükçe belki sizler de dönüp kendinize, kendi kader motifinize bakacak, o motifte beğenmediklerinizi değiştirmeye çalışacaksınız.

Bizim toplumumuz, çok farklı sosyokültürel seviyelerdeki insanlardan oluşuyor ve biz hep birlikte yaşıyoruz. İşçisi köylüsü, zengini fakiri, okumuşu okumamış... Aynı ülkenin birbirine hem çok benzeyen, hem de birbirinden çok farklı doğruları, farklı alışkanlıkları, farklı dünya görüşleri olan insanlar bunlar... ve bu insanlar da bazen birbirine âşık olabiliyor.

Bir varoş çocuğu ile konaklarda, köşklere yaşamış prenses gibi bir kadın birbirine âşık olursa ne olur? Bu aşk o insanlara daha sonra hangi bedelleri ödetir? Hiç düşündünüz mü?

Benim kitaplarım hüznün yüküdür. Bunu biliyorsunuz artık ama ne yapalım, hüznün zaten hayatın her yerinde var ve aslında hepimizin iyi tanıdığı ama aşk gibi, kelimelerle anlatılması zor bir duygudur. Bu ölümlü dünyada biraz da hüznün olsun artık, değil mi?

Bu kitapta muhteşem bir aşkı anlatacağım size. İnsanın yüreğini yakıp kavuran, hem sevgiliyi, hem kendini kor atese çeviren aşkı ve bu aşkın bedelini anlatacağım. Ayrılığı anlatacağım, şairlerin ölümle eş tuttuğu ayrılığı. “Ölüm mü yoksa ayrılık mı daha acı?” sorusunun cevabını arayacağız birlikte.

İnsanın ayrılık kadar canını yakan bir başka şey daha var; aldatılmak... Aldatılmayı, aldatılmanın insan ruhunda açtığı yaraları da anlatacağım bu romanda.

Biliyorsunuz, benim kitaplarımda sizlere hep gerçek, yaşanmış hikâyeler anlatıyorum, yani aslında hayatın, kaderin yazdığı hikâyeler bunlar. Doğal olarak da hayal gücünden çıkan hikâyelerden çok farklılar ve onların sonunu da doğal olarak ben değil, hayat belirliyor.

Ben her gün klinikte akşama kadar birbirinden çok farklı insanların hayat hikâyelerini dinlerken gördüm ki, hayatın kendine göre bir adaleti var. İlahi adalet... Bunu hayatın içinde yaşarken, oradan oraya koştururken göremiyoruz. Adaleti hemen, o anda görmek istiyoruz ama hayat bizim kadar aceleci değil. O, neyi, ne zaman yapacağını çok daha iyi biliyor.

Ödül de ceza da duygularımız aracılığıyla geliyor bize. Zaten insanoğlu hayatı duyguları üzerinden yaşıyor. Sevinç de mutluluk da, acı da, hüznün de, aşk da hep bu duygular aracılığıyla ulaşıyor bize. Her ne kadar tüm kararlarımızı düşünme taşına, aklımızı kullanarak aldığımızı sansak da, bu kararları bile çoğu zaman duygularımız aldırıyor bize.

Aslında bizim kaderimiz biz daha dünyaya gelmeden yazılmaya başlıyor. Bizi kucağına almaya hazırlanan ya da hazırlanmayan, bizi dört gözle bekleyen ya da beklemeyen evlerde açıyoruz gözlerimizi. O evde büyüyor, şekilleniyor ve bize doğru diye tanıtılan şeylere inanıyoruz. Sonradan bir türlü değiştiremediğimiz, kaderimize yön veren katı çocukluk inançlarımız, yine o evlerde kazanıyor zihinlerimize. Duygularımız ise doğduğumuz evlerde şekilleniyor, güçleniyor ve yaralanıyor.

Ah bu yaralar... Kaderimizi de o evlerde aldığımız bu yaralar yazmıyor mu?

Bizi diktatör, lider, kahraman yapan da; kâşif, mucit, dünyaca ünlü edebiyatçı, besteci, ressam yapan da; bir cani, bir katile dönüştüren de; ezilen, reddedilen, sevilmeyen, dışlanan, hep terk edilen, ayaklar altında çiğnenen yapan da; merhametli, şefkatli yapan da işte bu yaralar...

Kaderimiz işte o evlerde yazılıyor.

Küçükken çekilen acıların ateşi kolay sönmüyor, kolay unutulmuyor ve izlerini hayatımız boyunca üstümüzde taşıyoruz. O ilk çocukluk yıllarında üzerimize yapışan olumlu ya da olumsuz enerjiyi, daha sonra biz etrafımıza yaymaya başlıyoruz.

Duygularımız tıpkı bir virüs gibi salgın yapar. Eğer çevreye yaydığımız duygu şiddetse, o dönem şiddet kol gezer dünyada, sevgiyse yumuşacık sarar her birimizi.

Bir bebek istenmediği, sevilmediği, değer verilmediği, güvenebileceği bir sahibinin olmadığı bir dünyaya gözlerini açarsa, sonradan bu dünyaya güvenmesi, huzurla, keyifle, mutlu mesut yaşaması zordur. O zavallı çocuğun bu işte hiç suçu yoksa da hayat daha ilk günden ona açılan güzel yolların önünü keser. O çocuklar da sonradan ortaya çıkan duygusal açıklıklarını bazen gerekli gereksiz alışverişler yaparak, bazen durmadan yemek yiyerek, bazen de madde kullanarak doyurmaya çalışırlar.

Mutluluk bir karardır sevgili dostlarım. Eğer bir insan mutsuzsa, onu bu dünyada hiçbir şeyle mutlu edemeyiz. “Kim ister ki mutsuz olmayı?” dediğinizi duyar gibiyim. Kimse istemez tabii ama ona zamanında mutlu olmayı kimse öğretmediyse, ruhu hep bir şeylere isyan ediyorsa, adalet duygusu incinmişse artık onu başkaları mutlu edemez ki... İnsanları huysuz ve geçimsiz yapan da sevgisizliktir zaten. O mutsuzluğuyla, huysuzluğuyla barışıktır. Ancak bunu kendisi çok ister ve çok gayret ederse değiştirebilir.

Her birimiz bu hayatın içinde pek çok kez yıkıla yıkıla yaşarken hayatın bizi yıkamadığı günlerimiz de olduğunu nasıl da çabuk unutuyoruz değil mi?

Doğduğumuz günden itibaren milyonlarca birbirinden farklı duygu biriktiririz içimizde. Bu duygular, her ne yaşadıysak, onlardan tüten dumanlar gibidir ve her birinin baş-

ka bir rengi, farklı bir kokusu vardır. O duyguları koca bir kavanoza doldursak, sonra da iyice çalkalasak, ortaya hangi renk çıkarsa, kaderimizin rengi de odur işte. Sonra da ömrümüzün sonuna kadar kendimize, geçmişte en sık yaşadığımız duygularla örülü bir hayat yaşatmanın yollarını arar ve buluruz. Yani çocukluk acılarımızı kendimize tekrar tekrar yaşatırız. Olaylar, kişiler farklı da olsa, duygular hep aynıdır.

Bize çocukluk acılarımızın bir benzerini yaşatacak kişileri gözünden tanır, bir de üstelik ona âşık oluruz. Sanki bir şey bizi ona doğru mıknatıs gibi çeker. Sonradan bir şeyleri anlar gibi olur, buna şans deriz, tesadüf deriz. Oysa tesadüf deyip geçtiğimiz pek çok şey aslında tesadüf değildir. Hayat onu kendi ellerimizle buldurur bize.

Eğer insan parayla mutlu olabilseydi, bu dünyada sadece zenginler mutlu olurdu. Para insanı rahat ettirir, konfor sağlar ama duygularımız konforu başka yerlerde arar.

Gerçi yoksulluk kendi başına bir mutsuzluk kaynağıdır ama zengin olmasanız da şöyle böyle idare edebiliyorsanız, mutlu olmaya en yakın kişiler arasındasınız demektir.

Aslında hepimizin içinde bir aslan yatar, yani hep olmak istediğimiz ama bir türlü olamadığımız bir ideal insandır o. Ona benzemediğimiz sürece horgörür, aşağılarız kendimizi. Bu, bizi sürekli ısırın, dürtükleyen, huzursuz eden huysuz aslan sadece âşık olduğumuz zaman bir süreliğine bizimle uğraşmaktan vazgeçer. Çünkü aşk o kadar büyüktür ki, aslanın yattığı yeri bile alır elinden ama o da genelde vefasızdır, çabuk tüketir kendini.

Düşünüyorum da, ailelerinin gururu, umudu olabilen, duygusal destekten mahrum edilmeyen şanslı çocukların sayısı artsa, bu ülke bambaşka bir yer olurdu. Umarım bizden sonraki kuşaklar, çocuklarını bu bilinçle yetiştirir.

Hayatı iyi yaşamak, mutlu ve başarılı olmak, her zaman bir umut, bir ışık arar kendine. İnsanların kendine olan gü-

venini artırmak, onlara umut vermek ise dünyanın en kolay işidir. Biz insanlar birbirimize bunları her an yapabiliriz. Sıcak bir gülümseme, sevgi dolu bir dokunuş, onu beğendiğimizi, ona değer verdiğimizizi gösteren ufak tefek jestler bile, karşımızdaki insana kendini iyi hissettirir.

Bir insanın kendini iyi hissetmesi bütün güzelliklerin başlangıcıdır. Huzur da, mutluluk da, sağlık da, başarı da işte bu küçük, küçücük şeylerle yaşanır.

Sevgi ise her derdin dermanıdır. Son yapılan araştırmalar ölümcül hastalıkların çoğunun sevgisizlikten kaynaklandığını gösteriyor. Sevgi, bazen ölüme bile dur diyebiliyor demek ki...

Bizim insanlarımız yeryüzünde yaşayan diğer insanlara pek benzemez. Bizler, duyguyu dibine kadar yaşamaya meraklı bir milletiz. Ben de tam olarak öyle biriyim zaten ve bundan çok memnunum çünkü insan hissettiği sürece vardır, yaşıyordur. Arada kara günler, bazen de pırıl pırıl ak günlerde...

Sevgili dostlarım,

Bu kitabı tamamen gerçeklerden yola çıkarak yazdım ve kişilerin tanınmaması için gerekli özeni gösterdim.

Eğer bu kitaplar, ömrünüzün tek bir anını bile daha mutlu, daha sevgi dolu yaşamanıza vesile olabiliyorsa, ne mutlu bana.

Her birinize ayrı ayrı sevgi ve saygılarımı gönderiyorum.

Dr. Gülseren Budayıcıoğlu, Psikiyatrist

Ankara, 2019

Kliniğe girdiğimde hafif bir müzik sesi geliyor kulağıma. Çok eskilerden, bizim gençlik zamanlarımızdan kalma ama insanların hâlâ çok severek dinlediği bir müzik bu.

"You mean every thing to me..."

Hüzünle karışık bir heyecan kaplıyor içimi. Kendimi tıpkı o zamanlardaki gibi hissediyorum. Yani genç, diri ve enerji dolu. Sonra asansörün aynasında şöyle bir kendime bakıyorum. Genç değilim ama hâlâ yüksek bir enerjim var. İşte bu enerjyi bana bu klinik ve biraz sonra odama girip çıkmaya başlayacak olan hastalarım veriyor.

Bana genelde çoğu hüzünlü hikâyeler anlatsalar da, benim odamdan çıkarken onların gözlerinde gördüğüm pırıltı, yorgunluk filan bırakmıyor bende. Masalarında oturan ve beni görünce gülümseyerek hafifçe ayağa kalkan sekreterlere ben de gülümseyerek odama geçiyorum.

Bakalım bugün odama kimler girip kimler çıkacak, kimlerin kaderlerinin onlara ne tür cilveler yaptığını göreceğim, kimlerin dertlerini, acılarını paylaşacağım.

Masama oturunca yeni bir dosya açmak üzere sol yanımdaki dolaba doğru uzanırken Tuna fırtına gibi giriyor içeri. Sürekli

okurlarım bilir, Tuna benim ofisteki yardımcım, elim kolum, neredeyse her şeyimdir. Elinde, soğuşundan camı terlemiş kocaman bir bardak su var. Bu kadar kiloyla insan nasıl bu kadar çevik olabiliyor acaba? Ben hiçbir zaman böyle çevik, bu kadar hareketli olamadım. Kolejde beden eğitimi derslerinde öğretmenimiz bize sırayla uzun, üzeri deri kaplı bir masanın üzerinden takla attırırdı. Ne kadar zor gelirdi böyle şeyler bana. Tuna'ya şimdi şu halının üzerinde takla at desem, saniyede atar. Hem de bu yaşta ve bu kiloyla...

Kafamı kaldırırsam Tuna hemen başlayacak konuşmaya ama kaldırmıyorum. Elinden bardağı alıp yaz kış hep buz gibi içtiğim suyu bir dikişte bitiriyorum. Bardağı masama koyarken Tuna karşımda heyecanla bekliyor. Yerinde duramıyor, bana anlatacağı heyecanlı bir şeyler var demek ki. Kafamı kaldırmadan soruyorum.

"Tuna, şu halının üzerinde bir takla atsanal!"

Çok kısa bir sessizlikten sonra ikimiz birden gülmeye başlıyoruz.

"Sizin canınız sıkıldı galiba, benimle uğraşmaya başladığınız göre!"

"İstersen bunu hemen yaparsın değil mi?"

"Yaparım tabii, ne var bunda!"

"Tamam, tamam. Şimdi söyle bakalım söyleyeceklerini."

"Şimdi içeri girecek olan hanımın adı Nalan. Ayol çok değişik bir kadın! Gençliğimizin sinema artistlerine benziyor. En çok da Filiz Akın'a... Ama çok garip giyinmiş. Yeni moda böyle de bizim mi haberimiz yok. Yerlere kadar inen siyah, dantelli bir etek, üzerinde de kat kat yine siyah bir şeyler var. Bir elinde koca bir yelpaze, öbür elinde çanta. Saçları bile eski model. Tahtından inmiş de biri onu zorla buraya getirmiş gibi... Arkasında nedimleri eksik."

"Neler söylüyorsun sen Tuna? Masal filan mı yazacaksın? Nereden uydurdun bunları?"



“Küçükken çekilen acıların ateşi kolay sönmüyor, kolay unutulmuyor ve izlerini hayatımız boyunca üstümüzde taşıyoruz.”

Aşk yakıyor
Ayrılık kavuruyor
Aldatılmaksa hep çok acıtıyor...

Bize çocukluk acılarını tekrar yaşatacak kişileri gözünden tanır, başkasına değil, ona âşık oluruz. Hayat onu kendi ellerimizle buldurur bize.

Kaderimiz aslında doğduğumuz evlerde yazılır. Yine o evlerde yaranılır, o yaralarla büyür, sonunda o yaraların bizi götürdüğü yere gideriz. Ancak mutluluk her zaman o yolda değildir...

“Bu kitapta her zamanki gibi gerçek bir yaşam hikâyesi anlatacağım sizlere. Hep lüks içinde yaşamış ama kaderi daha baştan kötü yazılmış Camdaki Kız ile bir varoş çocuğunun aşk hikâyesi bu.”

Dr. Gülseren Budayıcıoğlu

tevsiiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 45

ISBN 978-605-09-5962-8

ISBN 978-605-09-5962-8



9 786050 959628


Doğan
Kitap